

nyugalmas táj képe roppant mértékben megváltozik. Szabálytalanul, semmiféle törvényszerűséget nem ismerve jégtáblák torlódnak össze, töredeznek apró darabokra, és megindul egy nagy, erős áradat, ami végül is a folyó vizében, annak zúgásában mutatja nekünk, hogy mégis győzött a tavasz.

Ha most az erdőgazdálkodás jelenét kellene valamilyen formában jellemeznem, akkor valahogy ehhez a hasonlathoz kapcsolódva azt kellene mondanom, hogy a múlt, akár évszázadunk, akár eddigi múltját tekintve is, a mi ágazatunkban sokkal inkább hasonlított egy befagyott, egy megmerevedett, egy olyan jégfelülethez, ahol itt-ott-amott találtunk halászokat, akik kis csákányukkal betörve a jéget, halászgattak.

Gondolok itt azokra a kutatókra, tudósokra, akik nem félve a rideg kör-

nyezettől, nem félve a megfázás, a megpróbáltatás, a megbetegedés veszélyétől, nem félve attól, hogy esetleg ki-nevetik őket, ebben a téli tájban keresték a kibontakozást, keresték a vizet, tehát az utat. Ez volt talán a múlt.

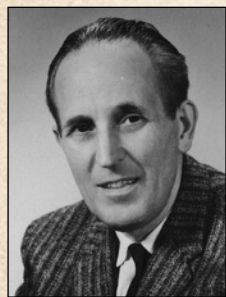
A jelenünk inkább a jégzajlás időszaka, semmint a fölszabadult tavaszhoz az időszaka, de a folyam útját már semmi sem akadályozza.

Az erdőgazdálkodás, a fafeldolgozás átalakulása a társadalmi-fagazdasági fejlődés üteme miatt hihetetlen módon felgyorsult. Ezt illusztrálni lehetne pl. a világ lélekszámának növekedési ütemével, a középkorban 600 év kellett ahhoz, hogy a lakosság lélekszáma megkétszereződjön, ma 50 év, tehát egy emberöltő sem szükséges hozzá. A fejlődést mutatja az is, hogy nem oly régen szabadultak fel az utolsó gyarmati államok.

Ágazatunkban sem képzelhetők el ma már azok a régi, kerteszkedő módszerek, amelyekkel mi az erdőgazdálkodás jövőjét valamikor álmodtuk. Nincs munkaerő, a gép szükségszerűen átveszi a munkáskézről a feladatokat. Mindez azonban merőben új szervezési, irányítási és ellenőrzési gyakorlatot jelent.

Vállalatainknak, szemben a korábbiakkal, amelyek kifejezetten csak termelési feladatokkal voltak megbízva, ma már teljes körű tevékenységet kell ellátniuk, tehát vállalati politikát kell kidolgozniuk, vállalati fejlesztési koncepciókat kell kialakítaniuk, és saját bevételeikből kell a ráfordításait fedezniük. (...)

Lejegyezte és közreadja:
Dr. Führer Ernő

Jablanczy Sándor születésének 115. évfordulójára

Jablanczy Sándor 1908. december 1-én született a felvidéki Ipolyságon. Szülei Jablanczy Sándor és Forster Ilona voltak.

Középiskolai tanulmányait (1918–1926) szintén Ipolyságon végezte, majd a trianoni békeszerződés után létrejött Csehszlovákia fővárosában, Prágában, a Műszaki Egyetem Erdőmérnöki Karán szerzett diplomát 1931-ben.

Már tanulmányai során érdeklődést mutatott a jogtudomány iránt, ezért erdészeti tanulmányai után, 1931–1932-ben, a Károly Egyetemen jogi tanulmányokat is folytatott. Ezt követően az első bécsi döntésig a Felvidéken, magántulajdonú erdőgazdálkodóknál erdőtervezési feladatokat látott el, és erdőgazdálkodási munkákban vett részt.

A kötelező sorkatonai szolgálatának letöltését követően, amelynek során kiképezték tartalékos gyalogsági tisztnek, 1936-ban, Pozsonyban jelentkezett az erdőgazdálkodási és erdőtervezési államvizgára.

A volt magyar területek visszacsatolása után először Balasgyarmaton dolgozott mint erdőfelügyelő, majd átkerült Busztyaházára, ahol az erdőgazdálkodás gyakorlati feladatainak ellátására kapott megbízást.

A második világháború viharos éveiben, 1942–1944 között, a Királymezei Erdészeti erdőgondnoki beosztásában dolgozott.

A világháború befejezésétől 1948-ig Karád (Somogy vármegye) államosított erdőbirtok irányítójaként tevékenykedett, majd előbb az Esztergomi Erdészeti Szakiskola tanára, később igazgatója lett.

Széleskörű gyakorlati és elméleti ismeretei miatt megbízták a Földművelésügyi Minisztérium Erdészeti Főosztályának vezetésével, ezt követően az Erdőközpont Tervosztály vezetőjének (1949), majd pedig helyettes vezetőjének (1950) nevezték ki.

Dr. Magyar Pál távozása után, 1951-ben, átvette az Agrártudományi Egyetem Erdőmérnöki Kar Erdőművelési Tanszékének vezetését. Bár az erdészeti szaknyelvet Prágában tanulta, hallgatói szerint ezt előadásain sohasem lehetett érezni.

A tudományos és oktatási munkát mindig is a szíven viselő Jablanczy 1954-ben, erdőművelési témakörben kandidátusi fokozatot szerzett a Magyar Tudományos Akadémián. A kandidátusi értekezésének címe: *A szájalóerdő jelentősége Magyarországon*. Az opponensek: *Roth Gyula* és *Haracsi Lajos* professzorok voltak.

Az 1956-os forradalom után ő is, mint oly sok kollégája és tanítványa, külföldre, Kanadába távozott, ahol 1961-ig a Soproni Divízió hallgatóinak az erdőművelés tudományát oktatta. A Brit Kolumbia Egyetemen (University of British Columbia) posztdoktori tanulmányokat folytatott 1958–1960 között, majd 1964-ben ugyanitt PhD fokozatot szerzett.

A Soproni Divízió megszűnése után a Maritime Forest Research Laboratory of the Canadian Forest Service-nél dolgozott mint kutató.

Nyugdíjba vonulása után 1974–1979 között New Brunswick és Nova Scotia tartományok területén lévő, az őslakosok földjeinek, a farm- és koronaföldek ipari társaságok részére történő bérbeadásával kapcsolatos megbízási, illetve erdészek és erdőbirokások részére szaktanácsadási feladatokat vállalt el.

Ars poeticáját talán a legjobban a *Sustainable silviculture: redefining fundamental issues* című tanulmányában (*The Trumpeter, Journal of Ecosophy* Vol. 6. No.2., 1989.) az alábbi mondat foglalja össze: „Az erdőművelés értelemszerűen magában foglalja az erdők kezelésében a fenntarthatóság lényegét is.” Dr. Jablanczy Sándor 1999. március 8-án hunyt el Vancouverben.

Dr. habil. Frank Norbert